

непростии грѣшки¹⁾,“ Но колкото и да го гълчяхъ вече нѣмаше и полза и отъ друга страна азъ неможахъ вече да трѣгна по революционерни идеи, защото въ менъ ся крояха, освѣнъ за Подобрението и Календаря още и за други реформи. И тъй като му ги порасправихъ на мой побратимъ и той склони за всичко — „Кой съ каквото можи съ това да спомогни на милото си Отечество“ каза той, скокна и ме пригърна, като расплака и менъ. Но трѣбаше да си прибира силитѣ, защото той туко за хълцжка и згрумуляса ся между разваленитѣ, надъ които бѣх-ме ся спрѣли и пригърнали. „Какво ти стана, бе братко Стефане!“ му извикахъ, но той вече почна, да побѣлява и обржща очи въ несвѣсъ. Нѣмаше друга помощ освѣнъ го попрѣскахъ съ малко вода отъ кратунката и той тутакси доде въ себе си, отвори очи и поглѣдна ме плъхо, плъхо, но азъ вече почнахъ бѣхъ да му растривамъ челога, защото бѣше цѣль студень. Порастрихъ и ржцетѣ му, но азъ вече неможахъ отъ намаление на моитѣ сили. Най-послѣ стана и седна на една плоча подъ единъ Мошдрѣнъ и угледа крепосвитѣ развалени и каза: „Много мѣза тая крепость, Бай Балчо, на факийската, ахъ! гдѣй Вуйчо ми — Стоянъ Войвода Тюрюдийвъ, гдѣ ся и нѣговитѣ вуйки — Бинбеловцитѣ: Маринчовци, Вълковци, и Пейчювци, а Вълку Бѣленски, този Вълко убийцата на „Близнака“, който тукъ като Каина е убилъ та станалъ причина, този убиецъ — Вълко Бѣленски, да съсири и тая славна крепость „Мара“ и отъ тукъ е избѣгалъ убийцата и едвамъ загиналъ по пъзъка въ Дунавската Периправа“. и почна отъ ново да си промѣнява лицето. „Стой Стефане, що правишъ ти? дай си сърце, защото доста сми приказвали за тия минали вече работи за това да гледаме сега, за твоего по скорошно спасение — ила въ себе си не ставай дѣте“.

— „Нѣма нищо Бай Балчо, каза той, азъ съмъ въ себе си, но едно само мисля и твърдѣ много . . какъ ще ся раздѣлимъ двама? защото азъ вече тукъ неможъ седѣ, за менъ Доброджа е вече тъмна и защото безъ тѣбъ ще трѣгна, само за това мисля, какъ ли ний ще ся раздѣлимъ?“ и отъ ново почна да ся обеспокоява, въ това врѣме доде и братъ ми, Манолъ и козарчето Костадинъ и сложихми да ядемъ двамаца, но по нѣ

¹⁾ Въ с. Сомово, утишелъ у Свѣщенника и у Ионъ Татару, да иска съ сила пари и слѣдъ несполука убива 3 ма лавози въ Деринъ-дере и по послѣ и едно Етенди въ Българската „Прѣславска махала“.